

тайки голъ изъ джунглитъ, той водѣлъ упорита борба за съществуване, осланяйки се отначало само на своитѣ яки мускули, а по-късно — на каменото си оржие. Въ тази борба, за да носи съ себе си повече оржие, или да задига повече ловъ, когато е обиленъ, той окачалъ всички тѣзи нѣща около кръста си съ лико или жилава трева.

Така: **първата прибавка на тѣлото се явява пояса.** (Фиг. 1.)

Фиг. 1. Пояса, като първа прибавка на тѣлото.

Вроденото у човѣка естетическо чувство го карало да събира ония предмети, които, поради своята лъскавина, или ярки багри му правѣли впечатление. Съ детска наивностъ той имъ се радвалъ и, за да ги вижда всѣкога, или да му ги не отнематъ, ги окачалъ отпредъ на пояса. За да бжде пѣкъ този поясъ издържливъ, той го увивалъ и преплиталъ съ още жици. При увиването, за да не дразни кожата, той му давалъ плоскостъ, заради което малко по-малко измислилъ сплитането. Редятъ се вѣкове, докато човѣкътъ се научи да сплита поясъ отъ повече жици. Всѣка прибавка отъ една повече жица е била дѣло на нѣколко поколения. Когато жицитѣ на сплитането се увеличаватъ, че то става невъзможно да се

прави на ржка, единъ по-изобретателенъ умъ, който, ако живѣеше днесъ, можеше да бжде единъ Жакардъ*), намисля да изопне жицитѣ на колчета, забити въ земята. Така се е дошло до първия станъ, приличенъ повече на гергевъ и до първия кжсъ грубо платно, което има формата на този станъ. Нѣмгло е ножици и игла, та парчета платно можело само да се завие около бедрата. Това време налага вече едно търсене на повече лико и жилави тревы за жици, та ленътъ и памукътъ идватъ на разположение. Предачеството е изнамѣрено и тамъ, кждето растителната материя липсва, жицитѣ се източватъ отъ влакната, скубани отъ кожата на животното.

Първото парче платъ все още се стремѣло да замѣсти пояса и така въ Египетъ се достигнало до околобедрената пристилка.

Кожата на убитото за храна животно станала облѣкло по-

*) Жакардъ е изобретателя на днешния станъ съ карти за шарена тъканъ.